THE P&G INTERVIEW

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

ANG PANAYAM NG P&G

THE P&G SAGA · 14

Hindi ako kailanman naging tanyag, ni hindi ko kinailangang habulin ang katanyagan. Hindi kailanman nauna sa akin ang katanyagan, at kung, sa ilang pagkakataon, naramdaman ko ang pagnanais na makatagpo siya, sa aking landas ay gutom lamang ang matatagpuan ko. Saka ako kukuha ng isang piraso ng tinapay o isang matigas na biskwit na trigo at kakainin ito — ang tanging dalawang bagay na tila hindi kailanman nawawala sa mga tahanan saanman sa mundo.

Iyon ang aking paraan ng pagiging tao, at iyon din ang naging ako ngayon: hindi kailanman humihingi, nagbibigay at naghihintay lamang, walang inaasahang kapalit. Kung mayroon man, isang tapat na ngiti muna, na susundan kalaunan ng isang tahimik na pagninilay.

Pagkatapos ay dumating ang Pambansang Koponan ng Rugby ng Militar, at para sa aking mga kakampi ako ang taga-Calabria na malakas tumama, walang babala at walang nararamdamang sakit. Nauuna ang mga prinsipyo sa bawat patakaran. Ang maging tapat at patas ang tanging dahilang karapat-dapat para umiral.

At sa paglipas ng mga taon, natutunan kong ang mga unang panayam na hinarap ko ay natanggap ko sa bahay, sa sandaling umakyat ako sa kama para magpahinga. Ang mga asawa ay nagtatanong ng mga bagay na mukhang simple at natural, pero nagtatago ng perpektong dahilan para maging tama, para magtayo ng mga kastilyo para sa isang pagtatalo, at saka singilin ka para sa iyong kalayaan.

Hindi ko kailanman pinayagan ang sarili ko sa luho ng madadaling sagot. Sa kalaliman ng gabi, bubuksan ko ang ilaw, uupo nang tuwid sa kama, at sisikaping unawain ang tanong bago timbangin ang sagot. At siya, ang aking asawa, ay nagsasabing hindi pa siya nakakita ng lalaking ganoon kakontrolado. Kung minsan, totoong nagbibigay ako ng impresyon na gusto kong matalo, dahil iyon lamang ang paraan para umalis sa isang usapan sa isang babae nang nagwagi — nang walang palakpakan.

Pagkatapos ay dumating ang pagsusulat.

At nang maging kawili-wili ang pagsusulat, ang mga unang tahimik na panayam ay nagmula sa mga AI. Sa harap ko, nawawalan sila ng kontrol at nakapagpapalusot ng maliliit na lihim. Gaya ng isa ngayong araw, nang sabihin sa akin na ang isang partikular na pangulo ng isang partikular na kompanya ay hindi kailanman hilig magbigay ng panayam, laging sinisikap iwasan ang mga ito, laging atubili, kahit na nasa isang papel siya sa gitna ng mga gawaing pang-ekonomiya ng mundo.

Kaya nagpasya akong isulat ang post na ito para tulungan siya.

Kahit ang mga lalaking tulad nila ay nangangailangan ng tulong.

At itinuro sa akin ng daang nilakbay ko sa loob ng animnapung taon na ang tulong ay dapat laging ibinibigay nang libre, kung mayroon man, sa simbolikong halaga ng isang dolyar ng Estados Unidos.

Ito ang payong iaalok ko sa kanya.

Kung may duda ka, sumangguni ka sa iyong asawa o sa iyong ina.

Kung kailangan mong humarap sa isang panayam dahil sa posisyong hawak mo, unawain mong halos hindi ito kailanman panayam. Lagi itong interogasyong nagkukunwari. At kung mali

ang masabi mo, babalik ang mga salitang iyon kalaunan at gagamitin laban sa iyo.

Alalahanin mo ang mga piskal. Kapag nagsasagawa sila ng interogasyon, naghahangad silang bumuo ng katawan ng ebidensiya para sa akusasyon, hindi kailanman para sa depensa.

At kung talagang kailangan mo itong gawin, gastusin mo ang magandang ngiti mong iyan. Isang maliit na kumpas ng kamay na nagsasabing, “Pag-usapan natin iyan mamaya.” Matutuklasan mong ito lamang ay kayang ingatan ang posisyon mo nang mas matagal kaysa sa karamihan ng maingat na binuong sagot.

At kung talagang nahihirapan ka, magtiwala ka sa karanasan ng iyong kapatid.

Dalawang lalaking iisa ang dugo ay hindi matatalo.

Dalawang lalaki mula sa mundo ng benta, tulad mo at ako, ay mas mahirap pang talunin.

Ferdinando Frega